Ali Teoman

Öykü Uçları

Çok Çok Kısa Öyküler

ÖYKÜ



ÖYKÜ UÇLARI
Çok Çok Kısa Öyküler

Ali Teoman (İstanbul, 7 Temmuz 1962 - 23 Mart 2011) Orta öğrenimini İstanbul Alman Lisesi'nde, yüksek öğrenimini İTÜ Mimarlık Fakültesi, MSÜ Mimarlık Fakültesi ve Sorbonne Üniversitesi Plastik Sanatlar Fakültesi'nde tamamladı. 1989-1993 yıllarında iş ve öğrenim için Londra ve Paris'te bulundu. Bu dönemde, diğer uğraşlarının yanı sıra sokak müzisyenliği de yaptı. 1993 yılında İstanbul'a döndükten sonra, yazı çalışmalarına daha çok zaman ayırabilmek amacıyla mimarlığı bıraktı ve çeşitli üniversitelerde İngilizce okutmanı olarak çalıştı. *Café Esperanza* ve *Eşikte* kitapları Fransızcaya çevrilip basıldı.

Öykü: *Gizli Kalmış Bir İstanbul Masalı* (Nurten Ay adıyla 1991, kendi adıyla 2007), *İnsansız Konağın İkonu* (1993), *Pervaneler* (1998), *Aşk Yaşama Çok Uçuk* (2006), *Horasan Elyazması* (2009), *Taş Devri* (2011), *Kırık Kalpler Terzihanesi* (2012), *Öykü Uçları* (2014).

Roman: *Uykuda Çocuk Ölümleri* (*Konstantiniyye Üçlemesi I*, 2002), *Bir Garip Cindi Zümrüdüanka* (2005), *Karadelik Güncesi* (*Konstantiniyye Üçlemesi II*, 2007), *Eşikte* (2008), *Gecenin Atları* (*Konstantiniyye Üçlemesi III*, 2011).

Anlatı: *Café Esperanza* (2010).

Günce: *Gezgin Günce – Britanya Defterleri* (2011).

Ali Teoman'ın
YKY'deki kitapları:

Pervaneler *(1998)*
Uykuda Çocuk Ölümleri *(2002)*
Taş Devri *(2011)*
Gecenin Atları *(2011)*
Kırık Kalpler Terzihanesi *(2012)*
Karadelik Güncesi *(2013)*
Bir Garip Cindi Zümrüdüanka *(2013)*
Öykü Uçları *(2014)*

ALİ TEOMAN

Öykü Uçları

Çok Çok Kısa Öyküler

YKY
Yapı Kredi Yayınları

Yapı Kredi Yayınları - 4024
Edebiyat - 1138

Öykü Uçları - Çok Çok Kısa Öyküler / Ali Teoman

Kitap editörü: Murat Yalçın
Düzelti: Filiz Özkan

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Promat Basım Yayım San. ve Tic. A.Ş.
Sanayi Mahallesi, 1673 Sokak, No: 34 Esenyurt / İstanbul
Sertifika No: 12039

1. baskı: İstanbul, Ocak 2014
ISBN 978-975-08-2674-0

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2011
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr

İÇİNDEKİLER

Adım • 9
Ağırlık • 10
Akide • 11
Akşam • 12
Arınma • 13
Buhur • 14
Çakıl Taşları • 15
Çarmıh • 16
Çöplük • 17
Çukur • 18
Denize Yaklaşım • 19
Deniz Kabukları • 20
Elsinor • 21
Eşya ve Zaman • 23
Gümüş • 24
Günce • 25
Güzdönümü • 26
Hurufhor • 27
İçe Dalan • 28
İleti • 29
Kamış • 30
Kin • 31

Kızıl İz • 33
Kor • 34
Koşucu • 35
Mahzen • 37
Mutfak Penceresi • 38
Muvakkit • 39
Not Defteri • 40
Odalar • 41
Okuyucu • 42
Özsu • 43
Pencere Önü • 44
Remil • 45
Rıhtım Boyu • 46
Sacayağı • 47
Şişe • 48
Son Roman • 49
Tabula Rasa • 51
Taşra İstasyonu • 52
Tören • 53
Uzun Yol • 54
Varan • 55
Veda • 56
Yamçı • 57

D. için

Adım

Her adımda siliyorum. Çarpık bir ağaç ırmakları taşkın uzanıyor göğe. Ağıyorum adımlarımı, ağıyor, ağıyorum. Pas kızılı bir soğuk oluyor kulaklarım. Benim bir adım var, uzak bir ad, sağır bir ad, sancılı, uğursuz bir ad. Adım adımlarımla evvelden kavgalıdır. Elimin kaygılı suskuları göğsümün bekingen burgularını sevmez. Günün loş aralıklarından bakarken kararır sular, huzursuz bir hayvan dönenir içlerinde, kafesin çeperlerine gelip kendini çarpar. Bunu biliyorum, biliyor. Adımlarım adımı her adımda siliyor, siliyorum, siliyorlar. Öyleyse benim adım nedir, adım nedir, adım ne?

Ocak 2006

Ağırlık

Ağırdı. Yılların yükü binmişti çöküк omuzlarına. Sırtı bu görünmez yükle kamburlaşmış, göğsü içine göçmüş, yüz hatları derinleşmişti. Telaşla sağa sola koşuşturan insanların arasında, puslu bir bataklığın yapışkan çamurundan kurtulmaya çabalarcasına, ağır ağır ve zahmetle atıyordu külçemsi adımlarını. Kendi gövdesiyle giriştiği bu gırtlak gırtlağa savaşın biryerinde durdu, buruşuk ceketinin iç cebinden küçük bir not defteriyle açıla açıla ufacık kalmış bir kurşunkalem çıkardı ve deftere hızlı hızlı birşeyler yazdı. Defterle kalemi cebine geri koydu sonra ve bir sigara çıkarıp yaktı. Derin bir nefes çekti sigaradan ve inatçı bir cimrilikle göğsünün içinde tuttu dumanı; öyle ki, zerresi bile sızmadı sıkılı dudaklarının arasından. Yuvalarına batık fersiz gözleri yıpranmış ayakkabılarının burunlarına dikili, elinde gitgide erimekte olan sigara, çevresini anlaşılmaz bir canlılıkla dolduran işgüzar kalabalığın arasında donakalmışçasına kıpırtısız duruyordu. Belli ki uzun ve zor hesaplar yapıyordu kafasının içinden.

Mart 2003

Akide

Şekerci, dedi, elli dirhem şeker versene bana. Nasıl şekerlerin var senin? Tarçınlı, zencefilli, karanfilli, naneli... Ha evet, susamlı bir de! Ki bilirim, pek seversin susamın şekere karışan tadını, daha iyi tadına varabilmek için uzun uzun tutarsın susam tanelerini dilinin üzerinde. Susamlı, evet, ama ya karanfillisi? Karanfilin genzi yakan o yarı acı, keskin, kekremsi tadı, o tuhaf karışımı acıyla tatlının. Tıpkı içine vurduğumda hissettiğin gibi, başını yastığa gömerek boğmaya çalıştığın o kesik çığlık, o âni yürek hoplaması. Senden güçlü bir gövde, geriye hiçbir şey bırakmamacasına alıyor seni, onun anlık heveslerine boyun eğiyorsun, bütünüyle ona bırakıyorsun kendini. Ve o, mahmuzlu çizmeleriyle acımasızca çiğniyor senin en kutsal yerlerini, her istediğini yaptırıyor, söyletiyor sana, daha ötesi var mı, onun orospusu oluyorsun. Ama inan, böylesi daha iyi: Her kadın orospusu olabilmeli erkeğinin ve her erkek de kadınını orospulaştırabilmeli.

Haziran 1997

Akşam

Doludizgin atlılardı, köpük köpüktü ağızları. Sağrıları gergin, yeleleri savruk, büklüm büklüm kasları akşam güneşinin altında terin gümüşsü aylasıyla pırıl pırıl, ufuk çizgisine doğru soluk soluğa bir ılgarla koşuyorlardı. En kanadına çabuk posta güvercini bile yakalayamazdı onları. Sorgusuz bir sadakatle taşıdıkları uğursuz ve ivedi haberi ırak menzillerine mutlaka ulaştıracaklardı. Göz bir an gördü, kısıldı, kırptı. Bir nefes sonra, çökmekte olan kadife akşamın karaltılarına karışmışlardı.

Arınma

Ufak bir kırmızıydı önce, gövdesinden ayrılmış bir topluiğne başı, açılmamış bir gonca, dölyatağının sıcak ve nemli loşluğundan koparılmış öksüz bir cenin. Sonra yavaş yavaş büyüdü, serpildi, yayıldı, rüzgârlı bir deniz yüzeyi gibi hırçın bir çırpıntıyla seğirerek kamaştırdı gözlerini. Öyle bir an geldi ki, her yanını kaplamıştı. Pencere camına sıvaşıp ağır ağır aşağıya kayan, sümüğümsü, koyu renk bir sıvıydı, yapışkan ve kıvamlı. Ve havada genzi yakan öyle kesif bir duman vardı ki... Uyluklarından akıyordu. Çıplak tabanlarına bulaşmıştı. Yürüdüğünde, ağır ve sarsak adımlarlaydı bu. Bulutumsu gri damarlı mermerin donuk beyaz yüzeyinde bıraktığı ıslak ayak izleri peşindeydiler soluk soluğa. Bir eşikten ötekine uzanan amansız bir kovalamacaydı. Büyük bir yangını haber vermek için çalınan çanların telaşlı sesine öykünürcesine, uzaktan uzağa bir telefon çaldı. Ama o artık rahattı. Erincin karşı konulmaz ağırlığı vardı gözkapaklarında. Ağzına dek doldurulmuş banyo küvetindeki damlaların aheste şıpırtısı, fayansların lekesiz aklığında yankıyor, duvarlar birbirinden gitgide ırıyordu. Ve sonra onları kapattı.

Buhur

Sırtarıyordu bir baştan bir başa, dudak arasında ağdalı bir çürük diş senfonisinin muzip hüznü, dantel bir kare bulmaca, litrelerce sidiğin sararttığı umumî hela taşları. Ağbi, diyordu, ağbi, sen onun kokusunu bilir misin, ele avuca sığmaz o ruh, bir anda burun deliklerinden kafatasının en ücra köşelerine sokuluveren, beyin kıvrımlarının kuytuluklarına sinen o keskin buhur? Hani ağır kokulu ciğerci dükkânlarının yeşil sineklerin uçuştuğu donuk vitrinlerinde gördüğün, bildin mi? Hani şu morumsu kızıl kılcal damarlarla kaplı, hani şu soğuk ve pörsük? Senin, ağbi, ve benim ve bu tekinsiz sokakları arşınlayan herbirkeslerin. Ha bir eksik, ha bir fazla, ne çıkar? Sonunda o izbe vitrinin mülevves mermerinde yatmayacak mıyız hepimiz? Hepimizin göğsünü yırtan aynı kör bisturi olmayacak mı? Aynı habis iştahayla izale edilmeyecek mi bikrimiz?

Çakıl Taşları

Uzun bir yoldu geri döndüğü. Aradığını bulabilmiş miydi? Kumsaldan topladığı çakıl taşları ve deniz kabukları, biçim biçim, renk renk. Arada sırada elini kabanının cebine sokup yokluyordu onları, parmak uçlarında evirip çeviriyor, denizin soğuğunu ve nemini avucunun içinde hissediyordu. İşte şu, diyordu, dalgaların kıyıya vurduğu o kof kütüğün hemen yanıbaşında bulduğum olmalı. Şu, suyun üstünde kaydırmak için fırlatmak üzereyken, son anda vazgeçip cebime attığım. Şu, gözleri oyuk martı leşinin altındaki. Şu, birdenbire elimden kayınca, keskin kenarı sağ avucumu hafifçe çizip kanatan. Sıvaşan bir damla kan kurumuş üzerinde. Tümü de küçük birer parça işte yaşamdan.

Çarmıh

Onlardan biriydi, ama hangisi, tam olarak bilemiyordu. Saçları uzun olanı belki, belki de kuzey-kuzeybatı yönünden saymaya başlayınca üçüncüsü. Yüzü ona dönüktü, avuçlarının ortasından geçen kızıl çizgi, asfaltın üzerindeki taze yağ izi, caddeyi enlemesine kateden çevik gölge, usulca ama hızla deviniyordu. Kaşla göz arasında çakılan bir kibrit ve bakışlarıyla izleyebiliyordu tavşanı kovalayan tan kızılı tazıyı, ayağına tez ve hamarat, geveze. Paslı bir el matkabıyla ağır ağır oyuyordu gözlerinin ardını. Ve çıkık elmacıkkemiklerinden aşağı yuvarlanan ışıltılı cıva damlacıkları vardı. Dibi ateş çivili bir kuyuda birlikte debeleniyorlardı, derin ve karanlık, çeperleri ıslak ve kaygan, yakıcı. Çıkmayı başardıklarında, ayakları tökezliyor ve yeniden içine düşüyorlardı. Aslında çok eski bir öyküydü, kuşaktan kuşağa aktarılan, tek bir söz bile söylemeksizin, susarak. Adı çarmıhtı. Böğrüne saplanan akkor demiri sevmeyi yavaş yavaş öğreniyordu.

Çöplük

Ona işte o zaman âşık oldu. Eski bir dergide görmüştü resmini. Lodosun kıyıya vurduğu derintinin, renk renk çerçöpün, mazota bulanmış, pırıl pırıl parlayan balık leşlerinin arasında uzanmış, sereserpe yatıyordu. Yarı şaşkınlık, yarı kızgınlıkla faltaşı gibi açılmış gözlerini gördü, aralık dudaklarını, sıkılı dişlerini, gerilmiş yüzünü, kabarmış burun deliklerini. Paçavralara bürünmüş ince bedeni yanık bir kibrit çöpüydü, kararmış, büzüşmüş, boynu bükük. Pis ayaklarını gördü sonra, cılk yaralarla kaplı kol ve bacaklarını, kirden kapkara kesilmiş ellerini. Bu eller, ki besbelli birşeye uzanmış, onu tutmak istiyorlardı, amansız birer kartal pençesiydiler avlarını yakalamak için hırsla açılmış. Bir süre sessizce durdu, gözlerini kısarak onu izledi, bu eşsiz görüntüyü belleğine kazıdı. Heybesini karıştırdı sonra ve dikenli bir çelenk kondurdu yağlıkara bulaşmış kırışık alnına. Katran denli kıvamlı ve karaydı şakaklarında tomur tomur kabaran kanı. Tadınca, keskin bir öd acısı yayıldı genzine. Ağulu bir lokmaydı güçlükle yutmaya çalıştığı. Ona işte o zaman âşık oldu.

Çukur

Önce arabasını, daha sonra evini yok pahasına elden çıkardı. Gerek bile duymadı yirmi yıldır çalıştığı işyerine istifasını bildirmeye; bir sabah işe gitmeyiverdi, o kadar. Patronu, iş arkadaşları, temizlikçi kadın, kapıcı, çaycı, herkes hasta olduğunu sandı. Aradan birkaç gün geçip de hâlâ bir haber çıkmayınca, patron birisini yolladı evine. O zaman öğrendiler komşularından evini satıp ardında hiçbir iz bırakmaksızın birkaç gün önce kayıplara karıştığını. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. O sabah erkenden, sırt çantasına doldurduğu birkaç parça eşyasıyla, kimseye haber vermeksizin evden ayrılmış, kentin dışındaki ormana gitmişti. Gerekli bütün araç gereci ve onu üç dört ay –hatta eğer tutumlu olursa belki daha uzun süre– idare edecek erzağı getirmişti yanında. Ormanın derinlerine girdi. Gezdiği yerleri dikkatle gözden geçirerek uygun bir nokta aradı. Birkaç saatlik bir aramanın sonunda buldu istediği gibi bir yer. Hemen işe koyuldu. Önce kazma ardından kürekle, aşağı yukarı dört ayak çapında bir çukur kazdı. Birkaç saat içinde çukur boyunu aşmıştı. Akşama dek durup dinlenmeksizin sürdürdü kazmayı. Hemen hemen üç adam boyu derinliğe ulaşmıştı karanlık basarken. Çukurun çeperlerindeki girintilere ve ağaç köklerine tutunarak yukarı çıktı. Sırt çantasını alıp çukura geri döndü. Aşağı inerken, belli belirsiz bir şarkı mırıldanıyordu dudaklarının arasında.

Denize Yaklaşım

Sonra güneş açtı ve o zaman gördüler denizi: Kınından usulca sıyrılıvermiş yalın bir yatağan gibi ince, uzun, keskin ve göz kamaştıran bir parıltıydı uzakta. Yoğun bir balçığa dönmüştü ayaklarının altında toprak. Saatler boyu sinsi sinsi sığen yağmurda kıyasıya yoğurmuşlardı onu ağrıyan tabanlarıyla. Ağaçlardan dökülen yaprakların oluşturduğu kızıl bir halı vardı yolun kıyısında ve güneş bu bitimsiz yığında taklalar atarak yansıyordu şimdi. İster istemez bir an kırpıştırdılar gözlerini.

Deniz Kabukları

Eylüldü. Günler kısalmıştı. Kısa süren bir yaz, yerini güze bırakmak için sabırsızlanıyordu. Art arda gelerek kumsalı döven dalgalar, kumdaki ayak izlerini çabucak silip süpürüyordu.

Tavandaki ampulün beyaz fayanslarda yansıyan ışığı bir an gözlerini kamaştırdı. Bu parlak aklığın içinde dev bir pamuk kütlesi gibi duran lavaboya doğru körlemesine birkaç adım attı. İlk gözüne çarpan şey, aynanın önündeki rafın sol tarafındaki ufak denizkabukları yığını oldu. Kabuklardan biri yığından ayrılmış, tek başına duruyordu.

Balkonun demir küpeştesine tutunarak uzaklara, gri bulutların altında kaybolan deniz ufkuna baktı. Dalgalar hızlarını daha da artırmıştı. Denizkabuklarını aynanın önüne kimin koymuş olabileceğini düşündü. Avuçlarında demirin ürpertici soğuğunu hissediyordu.

Elsinor

Kokuşmuş birşeyler var Elsinor sarayında. Sefih filozof Horatio içip duruyor sabahtan akşama dek. Oysa söylemiştim ona bunun Danimarka'da uyulmasından çok uyulmaması kişiye onur kazandıran bir gelenek olduğunu. Sonra muhterem validem, Gerdtrud, Amerika'dan getirttiği estetik cerrahlarına gerdiriyor yüzünü, kıral babamın kırkı bile çıkmadan daha. Öyle ya, cenaze yemeğinin sıcak mezeleri, soğuk büfesini süsledi düğün şöleninin. Bunak Polonius gökyüzündeki her bulut kümesini bir balinaya ya da altı kapılı bir Mercedes'e benzetiyor alıkça. Perdelerin ardına saklanıp odaları dinleme âdetinden vazgeçmemekte de direniyor üstelik. Bir gün bu yüzden başı büyük derde girebilir. Oğlu Laertis ise, Fransa'ya gideli daha üç gün ya oldu ya olmadı, burnu havalarda bir Paris züppesi olup çıkmış, hali tavrı, giyimi kuşamı ve hanımevladı eskrim numaralarıyla. Rosenkrantz ve Guildenstern, ah o uğursuz ikili, daha doğru dürüst bilgisayar bile kullanmayı bilmezken, beni parmaklarının ucunda oynatabileceklerini sanıyorlar. Osric denen o zemheri zürefasını ise hiç saymıyorum. Bunların hepsi aziz amcam Claudius'un başının altından çıkıyor tabii: Habil ve Kabil, gerçek amca ve düzmece baba, kıral ve kıralın katili. Ne var ki tüm bunların içinde bana en çok koyan, sevgili, sevgili, sevgili, güzelim Ophelia. Biliyor musunuz, oksijen sarısına boyatmış o ışıltılı kapkara

saçlarını ve tırnaklarında kankırmızı oje! Bir gün bir gece bekçisi, ertesi gün ızbandut gibi bir zenci köle, her gün başka bir erkekle giriyor yatağa. Bütün bunları nereden mi biliyorum? Oturduğu apartmanın tam karşısındaki bir otel odasından sabah akşam dürbünle gizli gizli gözetliyorum onu, jaluzinin arasından teleobjektifle fotoğraflarını çekiyorum, bütün konuşmalarını teybe kaydediyorum dairesine yerleştirdiğim mikrofonlarla. Kimi geceler kendimi tutamayıp ona telefon ediyorum sonra ve ne o ne de ben tek bir sözcük bile etmememize karşın, hattın öteki ucunda kimin olduğunu çok iyi bilerek, dakikalar boyunca karşılıklı susuyoruz, susuşuyoruz: Sıkıntılı bir sessizlik, tedirgin edici, tehditkâr... Dediydim ya, kokuşmuş birşeyler var Elsinor sarayında.

1996

Eşya ve Zaman

Oturmak gecenin bir saatinde eski eşyalarla dolu bir odada, başında bir masanın, dinleyerek yorgun bir saatin ağır aksak tıkırtısını. Boş koltuklar, bunak ihtiyarlar gibi, çöktükleri yerlerden bıkkın bakışlarla birbirlerini süzüyor burada. Bakır hamam tasları, bakraçlar, maşrapalar, sahanlar, bir zamanlar tombak olan bir iki gülabdan, birkaç buhurdan, tokmaklarını yitirmiş irili ufaklı tunç havanlar, duvarlarda asılı Kütahya ve Çanakkale tabaklar, içlerinde tuğra, arma, çintemani, yazı ve o kıvamlı domates alı, ve levhalar, hilyeler, besmeleler, tütün yaprağında yaldızlı bir maaşallah, edirnekâri kavuklukta pinekleyen gevşek ve miskin bir Tophane kâse. Hepsi, hepsi, ağır ağır akıp giden saniyeleri sayıyor, zamanın durgun ve çıdamlı bekçileri. Odanın tekinsiz uzamında dipsiz bir çukur kazıyor sivri ucu yelkovanın.

Ocak 97

Gümüş

Gümüşü bulduğun yerde yiyeceksin, diyordu, kuyruklu yıldızdır. İri gözleri hafifçe bulanıyordu sigara dumanının kaygan tülü ardında. Sonra derin bir yudum aldı rakısından.

Adem Baba / Arnavutköy
7 / XII / 2003

Günce

Yorucu bir günün sonunda, yağmur damlalarıyla pıtrak, buğulu ve soğuk bir geceye uyanıp yazdı günlüğüne, yastığının altında özenle sakladığı: Ben öldüm bir kez daha, hep olduğu gibi, bugün de. Ve bir yaprak daha çevirdi defterinde, ölümünü ekledi tükenen yaşamına.

1996

Güzdönümü

Kapı altlarında ıslık çalan bu rüzgâr, gün gelecek, göçmen kuşların cansız gövdelerini sürükleyecek kaldırım kenarlarında. Yapraklarını dökmüş ağaçların çıplak dalları, boş bir arsada yakılmış ateşi besleyen çalı çırpı, kapı önlerine konmuş yorgun ve asık suratlı plastik çöp torbaları. Sıvası yer yer dökülmüş bir duvarda, geçen yazdan kalma, yarısı yırtık bir konser afişi, çamaşır ipinde unutulmuş bir çorap teki. Bacalardan püsküren dumanın bir süre aheste asılı kalışı havada ve sonra kara parçacıklar halinde usulca yere inişi. Bu ağır güzdönümü sokağın.

1997

Hurufhor

Arkasını dönmek isterken, dirseğiyle çinko çanağa çarptı, devirdi. Yürek hoplatan bir çatırtıyla saçıldı irili ufaklı döküm hurufat mermer döşemeye. İki gündür gece gündüz demeden çalışıyordu, bir an bile kırpmamıştı gözünü ve tabii sonunda bitkin düşmüş, dikkati dağılmıştı. Mumun titrek ışığı pek yardım etmiyordu önünü görmesine. Zemine yayılan yüzlerce ufacık demir parçasına bir an öylece bakakaldı. Ardından mürettiplerin pirine lanetler yağdırdı öfkeyle. Kabarcık sırtlı karıncalar çılgınca bir hamaratlıkla kıvıldıyordu ayaklarının dibinde. Ani bir kararla yere diz çöktü, iştahla yalandı ve dudaklarının, dilinin, damağının parçalanmasına, dişlerinin çatır çatır kırılmasına aldırmaksızın, bir hamlede silip süpürdü, çiğnedi, öğüttü, ağız dolusu koca bir lokmada yutuverdi oburca bütün harfleri.

İçe Dalan

Adımlarını yavaşlattı. Önünde açılan büyük beyaz gitgide uzuyor, genleşiyordu. Ayaklarının altındaki soğuk taş zeminde yılan gibi kıvrıla büküle ilerleyen ve beyazın içinde yiten kesintisiz bir çizgi vardı. Katıyı yumuşaktan ayıran bir sınırdı bu. Saatlerdir bu ince çizgi boyunca yürüyordu. Sağına, beyazın içine baktı. Orada, akşın karaltıların arasında onu çağıran kösnül denizkızları, sivri kulaklı cinler, patlak gözlü aygırlardı. Elindeki sigara izmaritini yere atıp ayakkabısının burnuyla ezdi ve beyazın içine daldı.

İleti

Kıpırtısız duruyor ve suskun bir bekiniyle karşı koyuyordu çatılardan usul usul inen akşam alacasına. Uzaklarda enez bir mum alevi son soluğunu vermemekte direniyor, gözün feri gitgide sönüyordu. Kargı uçlu yelkovan bir kez daha ağır ağır katediyordu bezgin kadranı. Zembereğin yorgun yayı her an biraz daha gevşiyor, gelmekte olan gecenin kıvamlı kanı uzamın kılcal yarıklarına sızıyor, sürem açılıyor, genleşiyor, uzuyor, derinleşiyordu. Ağır adımlarla yürüyordu ayaz çıplak uzuvlarını. Isırgan soğuk içine işliyor, nem ince gövdesini sinsi sinsi kemiriyordu. Ufak bir kâğıt parçasını hınçla sıkıyordu sağ avucunda. Bu buruşuk, ıslak, artık neredeyse hamurlaşmış topağı ağzına atınca, diline tuzlu bir tat yayıldı.

Kamış

Kuru ve kemikli parmaklarını aharlı kâğıdın pürüzlü yüzeyinde yavaşça gezdirdi. Gözleri bağlı kurbanlık bir koçun boynunu sıvazlarcasına okşadı kâğıdı, gözenekli dokuyu parmak uçlarında hissetti. Yerde, üzerine dizüstü çöktüğü minderin yanıbaşında duran divite gitti eli. Kalemliğin kapağını açtı, içinden ince uzun bir kamış kalem çıkardı. Kamışı parmaklarının arasında birkaç kez evirip çevirdikten sonra, ucunu fildişi maktanın oluğuna dayadı. Mağrur bir giyotinin ışıltılı bıçağı gibi, birdenbire çapraz bir açıyla iniverdi mercan saplı kalemtıraş. Biçilen küçük parça, yerdeki yörük kiliminin üzerine sıçradı. Kamışın artık sivrilmiş olan ucunu, hokkanın içindeki doygun ketene birkaç kez bandı. Kısılan gözleri kâğıdın sarı benzindeki belirsiz bir noktaya dikilmişti. Hafifçe titriyordu kalemi tutan eli. İnce ve renksiz dudakları belli belirsiz kıpırdanıyordu ağır tartımlı bir besmelenin pes perdeden mırıltısıyla. Kemikli el nihayet usulca alçaldı, kamışın ucu kâğıda değdi ve kıvamlı mürekkep buluştu kâğıdın erden aklığıyla, döl verdi ona, sabanının sivri mahmuzuyla sürdü, tohumunu ekti, doğurttu. Kamışın kâğıtla ilk öpüştüğü yerdeki ürkek nokta, artık titremeyen elin kararlı ve geniş bir devinimiyle yalınkılıç bir hatta dönüştü, genleşti, uzadı. İlk harf bir ikincisine, o bir başkasına aktı. Geniş ağızlı bir toprak küp denli kıvrak bir nun gelip oturdu kâğıdın ortasına. Olanca görkemiyle yazılıyordu artık yazı.

Kin

Ortak noktaları kindi. Yoksul ailelerden geliyordu ikisi de. Çocuklukları boyunca itilip kakılmışlar, haksızlığa uğramışlar, aşağılanmışlardı. Ancak öylesine eziktiler ki, kendilerine yapılanlara karşı seslerini yükseltmek cesaretini bulamamışlardı hiçbir zaman. Kendi içlerinde gitgide daha derin, daha uzak, daha kuytu noktalara çekilerek, yaşamın acıtıcı darbelerini sessizce sineye çekmeyi ve işkencecilerine gizli gizli kin beslemeyi öğrenmişlerdi bunun yerine. Yirmili yaşlarının başlarında karşılaştılar ve birbirlerine ne denli benzediklerini anlayınca, çabucak arkadaş oldular. Artık heryere birlikte gidiyor, herşeyi birlikte yapıyor, birbirlerine yaşamın her alanında destek oluyorlardı. Onları biraz tanıyanlar, bu denli içine kapanık iki insanın bu denli kısa sürede böylesine sıkı dost oluşuna şaşmadan edemiyorlardı. Kavrayamadıkları, onları bir arada tutanın, çevrelerine, onları kuşatan düşman ortama karşı duydukları bitmez tükenmez ortak kin olduğuydu. Birbirleriyle tanışmadan önce, her güçlü rüzgârda eğilip bükülen birer enez sazdılar; oysa şimdi, onlara dokunmaya kalkışanı sivri dikenleriyle delik deşik eden iki başlı bir kirpi olmuşlardı. Yirmili ve otuzlu yaşlarını kusursuz bir ruh birliği ve örnek bir dayanışma içinde geçirdiler. Kırk yaşına geldiklerinde, bundan sonraki yaşamlarının doğrultusunu belirleyecek olan gizli gerçeğin

ayırdına vardılar ikisi birden aynı anda ve bu umulmadık buluşun görkemiyle gözleri kamaştı: Birbirlerinden tutkulu biçimde nefret ediyorlardı.

Şubat 2003

Kızıl İz

Les Mystères de Paris'yi okuduğunda hemen nefret etmişti Eugène Sue'den. Çok sonraları, Hugo'nun *Les Miserables*'ı bu kitaptan aldığı esinle yazmış olduğunu öğrenince, enikonu şaşırdı. Bariz bir Yahudi düşmanlığı vardı Sue'de. Bu mülevves lekenin, ucundan bucağından bile olsa, Hugo'ya, romantiklerin üstadı *Alexandrins* şairine de bulaşmış olabileceği düşüncesi rahatsız ediyordu onu. Öyle ya, bu sinsi kabahat Hugo'dan Kemal'e, ondan da bizzat kendi şiirine uzanmış olabilirdi. Ya da öyle olmasa bile, günün birinde bilgiç bir eleştirmen çıkıp bu kızıl izi sürebilir, işlemediği, ama işlemediğini kanıtlayamayacağı bir suçla itham edebilirdi onu. Bu ürkütücü gerçeğin ayırdına varınca, hiç duraksamaksızın bir çırpıda verdi kararını ve daha sonra da bundan hiç mi hiç pişmanlık duymadı: Daha hemen o gün kırdı kalemini; henüz hiçbirini yayımlatmadığı defterler dolusu şiirlerinin hepsini yaktı ve bir daha tek bir sözcük bile yazmadı. Şaşırdılar birkaç ay sonra bir gazetenin küçük haberler köşesinde kendisini evinin banyosunda astığını okuyan tanıdıkları.

1996

Kor

Buğulu bir yümünle sokuldu karanlığa. Uzun bir devinimle ellerinin pasını soldu. Ardında bıraktığı iz usulca eriyor, suyun yüzeyindeki tedirgin çırpıntı yavaş yavaş duruluyordu. Başucunda soluğunu durdu. Kasıklarındaki korun derinden ama güçlü zonklamasını kulak zarında sinsi bir depremin ayak sesleri gibi işitebiliyordu. Tenini açtı sonra ve gözlerini yumdu.

Koşucu

Karanlığın gözündeki fosforlu yazıydı, yelin üfürdüğü ıssız geçeneklere nöbet tutan şirret bir kedi, soğuk bir cin öpücüğü tüyleri diken diken teninde. Üçüncü dereceden bir denklemin çözüme asi bilinmezleriyle yüklü bir kör uçuşu kimbilir kaç zamandır inatla sürdürüyordu. Ucu bucağı gözükmeyen ıssız bir dekovil hattında gidip geliyordu bir ileri bir geri. Bir elinde yarı yarıya dolu bir boynuz *–calix d'inchiostro simpatico–* (ya da yarı yarıya boş, bilinmez), ötekinde katil telek, bet sesli simurgun ağır akışlı ve çoğul kanına banılmış sivri temren, gergedan gönü kalkanı tek vuruşta bir uçtan bir uca katediyordu. Vinil esaslı esnek zırhlarını kuşanmış, içerideydi şimdi. Amansız bir cengâverdi, gözleri yumulu, yanına yöresine kılıç üşüren, dörtbir tarafı oklukirpi savutlarıyla mücehhez. Kimseye aman vermiyor, ortalığı kasıp kavuruyordu. Acelesi yoktu, aheste geziniyor, etrafını kolluyor, bitkin düşene dek şinaverlik ediyordu karanlık iklimli suları ayın kaprisli gelgitlerine boyun eğen, serin ve mazot kayganı bir iç denizde. Tufan öncesi zamanlardan kalma sinsi bir hastalığın depreşmesiydi bu, bir ay tutulmasıydı. Kısa nöbetler halinde gelen bir kuru öksürük, insanı nefes nefese bırakan fotofiniş bir maratondu. Marazî bir heyecanın düzensiz soluk alıp verişlerini hissediyordu ensesinde. Saçlarında, alnında, teninde ter damlacıklarından oluşan dikenli bir çelenk, avuçlarında gül

rengi stigmata, kulaklarında onu yakalamaya çalışan zamanın telaşlı ayak sesleri vardı. Son bir güçle kasıklarını gererek kendisini ileri attı ve en önde göğüsledi ıslak ipi.

Mahzen

Penceresi işlek bir caddenin derin perspektifine bakan bir oda. Pencerenin önünde büyük bir masa, masanın üzerinde kâğıtlar, kalemler, defterler ve kitaplar. İnsan o masada oturup o kitapları okuyan ve o defterlerle kâğıtlara o caddeden gelip geçen insanlar ve taşıtlar hakkında birşeyler yazan o mutlu kişi olmaktan başka ne isteyebilir ki? Aynı şeyleri karanlık bir mahzenin en dibindeki masasında güdük bir mumun titrek ışığında yazan ve arada sırada şamdanı eline alıp o uçsuz bucaksız labirentin ışıksız koridorlarını keşfe çıkan kişi olmak mı? Kimbilir, belki... Nasıl olsa labirent aynı, değişen dekor yalnızca.

1996

Mutfak Penceresi

Mutfak penceresinin camında bir çatlak var, yapraklarını dökmüş bir güz ağacının eğri büğrü dalları gibi camın tüm yüzeyine yayılan. Dikkatsiz bir göz, örümcek ağı sanabilir bu çatlağı: Algıya kurulmuş sinsi bir tuzak. Ne var ki sen, yalnızca sen biliyorsun basınçlı ve sıcak bir öğle sonrası nasıl çatladığını o camın, bir sabır taşı gibi dayanamayan sakladığı sırların sancılı yüküne. Şimdi biliyorsun, evet, ama yarın camcı gelip çatlak camı değiştirecek ve bir süre sonra anımsamayacaksın artık o camın bir zamanlar nasıl olup da çatladığını. Unutuş galip gelecek, nesnenin yazıya dökülmemiş öyküsü yitip gidecek seninle birlikte. Yalnızca bunun için bile değmez mi yazmaya bu önemsiz ayrıntıları? Nesnenin suskun varoluşu değilse nedir bizim yaşamımıza ayırt edici damgasını vuran?

İnanmayacaksınız, geçenlerde durup dururken çatlayıverdi mutfak penceresinin camı!

Muvakkit

İnce uzun ve çelimsiz gövdesi, koca koltuğun içine sıvaşmıştı. Öyle ki, dikkatsiz bir göz, kolçakların kurt yeniği, eğri büğrü tahtasını olanca gücüyle, ama yine de güçsüz bir tutuşla kavrayan kara kuru ellerini mobilyanın bir parçası sanabilirdi. Taşıdığı görünmez bir yükün ağırlığı altında eziliyormuşçasına, kafası omuzlarının arasına iyice gömülmüştü. Meşin bir top denli ufalmış bu kafa; avurtları çökmüş, elmacıkkemikleri fırlamış, benzi solgun bu yüz; yuvalarına batık gözlerdeki bu donuk bakış, bu sönük fer... Dermeçatma bir korkuluğu ya da karanlık mağarasında başaşağı asılı uyuyan bir yarasayı andırıyordu sivri omuz başları. Orada, akşam alacasının çöktüğü o çıplak odada, paslı yelkovan sararmış kadranı ağır ağır katederken, öylece, kımıltısız, sessiz, neredeyse soluk bile almaksızın oturdu upuzun saatler boyunca. Kemikli ellerini önünde kavuşturmuştu ve belli belirsiz kıpırdayan dudaklarının arasından çıkan boğuk bir mırıltı dolduruyordu odanın boş ve sağır uzamını. Onu bu durumda gören, bunun bir yakarı ya da ilenme olduğu sanısına kapılabilirdi. Oysa onun bütün yaptığı, önceki gece kaldığı yerden sürdürmekti saymayı.

Not Defteri

Ağırdı. Yılların yükü binmişti omuzlarına. Bu görünmez yükle göğsü çökmüş, sırtı hafifçe kamburlaşmıştı. Puslu bir bataklığın yapışkan balçığından kurtulmaya çabalarcasına, zahmetle atıyordu külçemsi adımlarını. Kendi gövdesiyle sürdürdüğü bu bitimsiz savaşın biryerinde birden durdu, ceketinin iç cebinden küçük bir not defteri ve açıla açıla ufacık kalmış bir kurşunkalem çıkardı ve hızlı hızlı birşeyler yazdı deftere. Defterle kalemi cebine geri koydu sonra bir sigara yaktı. Derin bir nefes çekti sigaradan ve dumanını inatçı bir cimrilikle çökük göğsünün içinde tuttu, öyle ki dumanın zerresi bile çıkmadı sıkılı dudaklarının arasından. Yuvalarına batık ufacık fare gözleri yıpranmış ayakkabılarının burnuna dikili, elinde gitgide erimekte olan sigara, çevresini anlaşılmaz bir canlılıkla saran hamarat kalabalığın ortasında donakalmışçasına duruyordu.

Odalar

Odalar, odalardı: Odalarca odalar. Tuncun ağır salınımı boğuyordu şakrak seslerini. Kıtık harcı sağır, gevrek hasır soğuk, eprik çuha kesilen kurbanların kanıyla ağırdı. Birden yekinip kalktı. Uzun bir nefes boyunca dinelip baktı önünde gerilen is karası paçavranın üzerine serpiştirilmiş kor parçalarına. Dişleri ve yumrukları hınçla sıkılı, esneyen boşluktan kararsız ve ürkek bir adım aldı.

Okuyucu

(boynu bükük kibrit ölülerine ağıt)

Ara zamanları yaşıyor ya da en azından böyle olduğunu düşünerek kendisini avutuyordu. Sonuncuyla sondan bir önceki arasında biryerdeydi ve zemin hızla kaçıyordu ayaklarının altından. Çetrefil bir okumanın ortalarındaydı. Satırların göz gözü görmez karanlığını biraz olsun aydınlatabilmek için birbiri ardısıra kibritler yakmıştı. Öldürücü bir zehir içmiş ve karınlarına giren dayanılmaz sancıyla ikibüklüm kalmış gönüllü kurbanların cılız, kuru, kavruk gövdelerini andıran kömürleşmiş kibrit çöpleriyle yer yer kızarmış, kararmış, gevrekleşmişti önündeki sayfa.

Özsu

Kılcaldı önce, belli belirsiz bir çizgi, kıvrıla büküle uzanan. Görmekte zorlanırdı en keskin göz bile. Sonra zaman geçti, bahar yaza, yaz güze, güz kışa döndü ve yine bahar geldi. Uzundu kuluçka süresi, olgunlaşması uzun sürdü. Yazın en kavurucu saatinde yüzey gerindi, kabuk çatladı, çatlak yarığa dönüştü. Özsu, yeşilimsi ve kıvamlı, bir yaradan akan cerahat gibi toprağa sızdı usulca. Kuru toprak oburca soğurdu özsuyu. Ardında yalnızca koyu renk bir leke kaldı.

Pencere Önü

Pencerenin önünde durmuş, çekili jaluzinin aralıklarından dışarısını seyrediyordu, caddeyi, gelip geçenleri, hummalı akşam trafiğini caddeden akan. Otomobillerin stop lambaları ve farlarının devingen ışıltısıyla bereleniyordu akşam karanlığı: Kimisi beyaz, kimisi kırmızı, kimisi parlak, kimisi donuk, yerlerinde durmak bilmeyen kıpır kıpır benekler. O onları görüyor, ama onlar onu göremiyorlardı, içerisi dışarıdan karanlıktı çünkü. Işığı yakmamıştı, odanın dingin ve sarmalayıcı karanlığına sığınmış oturuyordu. Elinde bir sigara, sigaranın ucunda bir yanıp bir sönen, onunla birlikte soluk alıp veren küçücük bir ateş vardı. Ama kimbilir, diye düşündü, o anda dışarıdaki birisi de onu izliyordu belki, pencerenin kapkara dikdörtgenine bakmaktaysa eğer ve jaluzinin dar aralıklarından o ufacık kırmızı beneği görebilecek denli keskinse eğer gözleri.

Remil

Bir sigara almak için paketi başaşağı edip salladığında, çuhanın üstüne bir tutam kıyılmış tütün döküldü. Sigaraların zamanla gevşeyen ağızlarından elenmiş olmalıydı paketin dibine. Yer yer sigara yanıklarıyla kararmış koyu yeşil çuhanın pürtüklü dokusu üzerindeki bu toprak rengi tütün kırıntıları büklümlü bir remildi ona uzak bir masalın gizlerini fısıldayan. Uzanıp topladı bu eğri büğrü biçimleri ve tüm sırrı cebine doldurdu, bilmesin diye günışığı onun bildiklerini. Böylece gün, ayırdında olmaksızın bilisizliğinin, gölgelere soldu.

Rıhtım Boyu

Saçaklarından sümük akan bir havaydı. Bulanık renkli mürekkebin göze perde perde inişiyle, sokak lambaları yorgun argın yürümeye başlamıştı rıhtım boyunda. Elini koynuna attı, oradan göğsüne, oradan tel kafesin içine. Çırpınan ufak bir kuş çıkardı ve kızılımsı bir buhar olup yaktı ucunu. Derin bir kürek çekti yakamoz gıcırtısında ve avucunun içinde dertop edip bohça yaptığı soluğunu usulca savurdu çalkalanan kadifenin mazot kokan ellerine.

Sacayağı

Üç tane vardı önce ve sonra hiç kalmadı. Biri gitti ilkin ve geriye ikisi kaldı. Görüştüler, danıştılar, gidenin ardından ne yapmak gerektiğini tartıştılar. Az mıydı, çok muydu? Yol kısa mı, yoksa uzun muydu? Gideni geri getirmenin bir çaresi bulunur muydu acaba? Eğer bulunamazsa, yerine bir başkası ikame olunur muydu? Ama sonra aniden biri daha gitti ve yalnızca bir teki kaldı geriye. Nasıl olup da düşünemediklerine yanıyordu şimdi bir gideni er ya da geç ama bir gün mutlaka bir başkasının izleyeceğini. Kimbilir, zamanında akıl edip gerekli önlemleri almış olsalar, belki engellenebilirdi bu ikinci gidiş. Ve işte böylece sonuncunun içine gelip yerleşti onun da tıpkı ötekiler gibi günün birinde yitip gideceği korkusu. İlki bir kazaydı belki, ikincisi ise kötü bir rastlantı; ne var ki üç, o uğursuz sacayağı, doğruluğu kanıtlanmış bir kural olacaktı. Aklından ne denli savmaya çalışsa da, için için kemirip durdu onu yıllarca bu korku, ta ki bir gün beklemek artık canına tak edip kendiliğinden gitmeye karar verene dek. Üç tane vardı bir zamanlar ve sonra, işte, hiç kalmadı.

Şişe

Şiirler yazdı yıllarca, aşk ve ölüm şiirleri. Kimsenin onları okumasına izin vermedi. Bir gün büyük bir ateş yaktı bahçede. Güzdü. Kapkara bulutlar kaplamıştı göğü. Bahçeden topladığı sararmış yaprakları attı ateşe önce, ardından da defterlerini. Sözcükler duman olup uçtu, havaya karıştı. Geride kalan külleri toplayıp bir şişeye doldurdu ve balmumuyla mühürledi şişenin ağzını. Ertesi sabah erkenden kalkıp deniz kıyısına indi. Fırtınalı bir gündü. Azgın dalgalarla kabarıyordu deniz. Yanında getirdiği şişeyi olanca gücüyle fırlatıp denize attı. Şişe dalgaların arasında bir görünüp bir yok olurken, oturup izledi onu bir süre. Sonra ani bir kararla, sanki birdenbire aklına unuttuğu birşey gelmişçesine, kalkıp rıhtımın kıyısına yürüdü. Artık tek bir adımdı suyun kösnül coşkusundan onu ayıran.

Son Roman

Uzun ve güçlüklerle dolu bir yoldu geldiği. Gerçeğe ağır ağır ve zahmetle erdi. İlk romanı yayımlandığında yirmi sekiz yaşındaydı. Yazın dünyasında coşkuyla karşılandı kitap. Sıradan yapıtların egemenliğinde geçen kısır ve sönük bir onyıldan sonra, romanın nihayet yeni prensine kavuştuğu görüşünde birleşiyordu eleştirmenler. Bu görkemli çıkış nice başyapıtın muştucusuydu. Birkaç yıl boyunca yazın dergilerinin başlıca konusu oldu. Onunla söyleşi yapmak için yarışıyordu tüm editörler. Yazmakta olduğu yeni romanından kısa bölümler her ay değişik dergilerde yayımlanıyor, kitabevlerinin düzenlediği imza ve okuma günlerine çağrılıyordu. Sonra bu ilgi sönmeye başladı yavaş yavaş. Heyecanla beklenen yeni yapıt bir türlü tamamlanmıyordu. Kırklı yaşları otuzlu yaşlarından da sönük geçti. Tüm malzemesini o ilk romanda tükettiği ve söylenecek sözü kalmadığı söyleniyordu artık: Cephanesini tek atımda tüketmişti. Yanılıyorlardı: Bu değildi yazın dünyasında yankılar uyandıran ve satış rekorları kıran ilk romanının yayımlanışının üzerinden on yıldan uzun süre geçmesine karşın o çok beklenen ikinci romanı bir türlü yazmamış oluşunun nedeni. Kafasının içi doluydu, söylenecek çok şeyi vardı daha, ama artık o yakıcı ivedilik duygusunu, söyleyeceklerini bir an önce söyleme zorunluğunu hissetmiyordu. Yavaş yavaş, ama olanca açıklığıyla anlamıştı: Söylemeye değecek

ne vardı ki? Salt söylemek eylemi bile tümüyle anlamsız değil miydi? İlk romanını canlı ve çarpıcı sözcüklerle yazmıştı, son romanını ise derin ve ıssız bir suskunlukla yazdı.

Tabula Rasa

Dur! Durma! Ardındaki kuduz itler, *die dir auf den Fersen sind*, yetişebilirler sana. Ensende hissetmek onların soluğunu: Kimi zaman herşeyden tiksiniyorsun, herşeyi olduğu gibi bırakmak ve kaçıp gitmek istiyorsun uzaklara. İnsanlar canını sıkıyor, sevgileriyle, sevgisizlikleriyle seni boğuyorlar. Bozuk plak gibi kendisini yineleyip duruyor yaşam. Bütün bildiklerini unutmak ve yeniden başlamak istiyorsun yaşama: *Départ au zéro, start from scratch, tabula rasa*. Ama ancak peri masallarında olur bu, sen ise kendi kâbusunun içine hapsolmuşsun: *Perfectly imprisoned in thine own chest*. Bu göğsü yırtmaya bir bıçak gerek, büyük bir bıçak, keskin bir bıçak, ipekten bir kılıç: *A sordid sword, un triste sort dont tu ne te préoccupe pas. You can't be bothered about that, can you?*

Temmuz 97

Taşra İstasyonu

Camları sıcak nefesiyle buğulanmış ücra bir taşra istasyonunda bekliyordu seferi belirsiz bir trenin gelmesini. Bekleme salonu hemen hemen boştu, ondan başka yaşlı bir adam vardı yalnızca. Sırtındaki ucuz takım elbisesi eprimiş, dirsekleri yenmiş, yakası yağdan kararmış, hiç durmamacasına anlaşılmaz birşeyler mırıldanan yaşlı bir ayyaştı bu. Ya da kimbilir, bir meczuptu belki. Pencere kenarında oturduğu yerden, onun bulunduğu köşeye bakıyordu arada sırada. Bir an adamın ona birşey söylediğini sanarak irkildi, ama sonra ayırdına vardı aslında yalnızca kendi kendisiyle, ya da daha doğrusu kafasının içindeki ötekiyle habire didişip durduğunun. Başını çevirip pencereden dışarı, gece karanlığına baktı, camdaki buğunun daha da belirsizleştirdiği bu kapkara magmadan ansızın sıyrılıp çıkıvereceğini umduğu trenin ışıklarını görmek için. Ancak tek görebildiği, raylar boyunca dikili lamba direklerinin gecenin içinde yitip giden ölgün ışıklarıydı. Birden önceki gün çakısıyla ekmek doğrarken kestiği işaret parmağı sızladı pardösüsünün cebinde. Yumruğunu ve dişlerini sıktı. Anlaşılmaz bir mırıltı çıktı dudaklarının arasından.

Tören

Eski bir giysiyi temizlercesine özenle yuğdu, yıkadı ellerini. Devinimsizlikten uyuşmuş solgun yüzünün, ince uzun boynunun, azgın bir fırtınada karaya vurmuş köhne bir gemi leşi denli kırık dökük, paslı ve mahzun yininin tozunu aldı. Önündeki masanın üzerinde bire bir suyla karılmış bir tunç tas şarap vardı ve bir kırmızı gül ve bileylenmiş eğri namlusunda gümüşsü ışıltıların oynaştığı bir eğri yatağan. Ama o umursamıyordu. Etine soğuk, seğiren tenine çırılçıplaktı. Feri sönük gözleri, ki suları çoktan çekilmiş birer karanlık kuyu idiler, sıcaktan çatlamış toprak, sararmış ekin, dalında kurumuş pörsük yemiş, od artığı bir avuç kül, dalgırlı kunt mermerde balkıyan, ürperen, kağşayan, silik ve yorgun gölgesini gördüler. Işık öylesine uzak, vakit öylesine geçti. Güdük bir mumun titrek alevinde gün gitgide ırıyordu. Kabarık damarlarından yerdeki taşların üstüne ağır ağır ve kıvamlı, ama hınçla akıyordu gece.

Uzun Yol

Uzun bir yoldu, çok uzun. Sırtımda içine bu dünyadaki varımı yoğumu doldurduğum küçük ama ağır mı ağır bir çıkın vardı: Papirüs tomarları, kodeksler, gevrek parşömen üzerine aceleyle çiziktirilmiş soluk soluğa uçurum resimleri. İçi lifli hokkalarım, kamış kalemlerim ve mercan saplı kalemtıraşlarım meşin bir keseye, hayır, bir kopça kutusuna, hayır, bir yüksüğe sığmıştı. Usturamı, keskin ağzındaki sonuncu kan kurumadan kınına koymuştum. Yorgun bir yoldu, ölesiye yorgun, buğulu, suskun. Pusulam ilk çetin kavşakta şaşmış, haritalarım anut ama tıknefes bir katır gibi çölün ince kumunda sararmıştı. Ben, ki yümünsüz bir ip kaçkınıydım, yuvalarına batık gözlerim, ki karanlığa and içmiş, küskün birer münzeviydiler, ellerim ve ayaklarım, ki iri ve çıplak ve yaralı, vardılar. Parmakuçlarım, ki kösnüye doygun ve nasırlı.

Varan

Önce o vardı. Sonra, ama çok çok sonra, diğerleri. Ona baktıklarında tek gördükleri, ağza sığmayan bir dil, kabarmış burun delikleri ve hırsla belermiş gözlerdi. Eriyen mumları andıran parmakları, ki öteden beri beyaz ve uzundular, tersine büyüyen tuhaf bir sarmaşık gibi, dizlerine, paçalarına, çamurlu ayakkabılarının burunlarına sarınarak kıvamlı damlalar halinde yere süzülüyor ve soğuk öğle güneşinin yansıttığı silik gölgenin bir köşesinde usul usul birikiyorlardı. Oda, başı ucu belirsiz birer köryılan gibi üst üste yığılmış bu uzun beyaz parmakların sessiz ve titrek kıvıltısıyla ağız ağıza dolmuştu. Oda durulamıyordu. Oda deviniyordu. Önce o vardı, sonra diğerleri. Ve onlar vardıklarında, o herşeye hâkim büyük bir kuş edasıyla yüksek tüneğine kurulmuş, onlara sırıtıyordu.

Ocak 2006

Veda

Karşı kaldırıma geçince, bir an durdu, arkasını döndü ve başını kaldırıp baktı. Yüksek apartmanların kuşattığı sokak, güneşin henüz doğmakta olduğu bu puslu ve soğuk kış sabahında yarı yarıya karanlıktı. Birbirinin benzeri bina cephelerinin arı kovanını andıran loş pencereleri üzerinden hızla kayan bakışları, ışıklı bir pencereye sabitlendi. O anda pencerenin tülü aralandı ve çerçevenin içinde ince bir karaltı belirdi. Karaltıyı görür görmez gergin yüz hatları gevşedi, rahat bir soluk aldı. El salladı. Karaltının sallanan eli onu yanıtladı. Yüzünde gülümsemeye benzeyen bir ifadeyle dönüp sokağın ucuna doğru yürümeye başladı. Ancak birkaç adım sonra, sanki birden aklına unuttuğu bir şey gelmişçesine, yeniden durup döndü, ışıklı pencereye baktı. Parlak çerçeve artık boştu. Tülün aralığından tavandaki çıplak ampulün çiğ ışığı akkor bir nokta gibi ışıldıyordu. Korkunç bir boşluk hissetti birden. En umulmadık anda karnına yumruk yemişçesine soluğu kesildi. Hava çok soğuk, sokağın ucu daha çok uzaktı.

Yamçı

Sokur bir yamçıyım atını uçsuz bozkırlarda ırak bir menzile süren. Başımda keçe külah, sırtımda pıyrık aba, ayağımda manda gönünden yemeni. Mahmuzlarım kısrağımın böğrünü usulca yokluyor. Belimdeki kuşağa sokulu yatağanın çifte su verilmiş çeliği soğukluğuyla ısıtıyor içimi. Terkimdeki kubura sokulu yayım. Elimi attığımda, öküz bağırsağı kirişin dipdiri gerginliğini hissedebiliyorum nasırlı parmakuçlarımda. Ve sırtıma çaprazlama asılı sadakta ağırbaşlı bir sessizlikle hedefleriyle buluşmayı bekleyen oklarımın yumuşak kaz tüyleri. Yemek, içmek, avlanmak ve dinlenmek için durmam gerekmiyor. Keçi derisi tulumumda ağır ağır acıyan ılık su nefsime karşı cimrilikle yudum yudum içtiğim. Eyer çuluyla atımın terli sırtı arasında közsüz bir ateşle pişen ekşi ve tuzlu et. Geceleri değil ama uyku bastırdığında –gece ve gündüz, ışık ve karanlık bir çünkü benim için– atımın sırtında uğursuz bir akbaba gibi başımı omuzlarımın arasına çekip tedirgin bir kediuykusu uyuyorum.

brevis sed optime

"*Öykü Uçları – Çok Çok Kısa Öyküler*'i de *Kırık Kalpler Terzihanesi* kitabından sonraki üçüncü yeni öykü kitabı olarak ele alabilirseniz çok sevinirim. Yeni öykü yönelimim (tabii eğer ömrüm olursa) bu yönde ilerleyebilir. Biraz Samuell Beckett'in 'foirades'ı gibi..."

Ali Teoman işte bu sözlerle teslim etmişti yayınevine, son kurşununu. Gene tam hedeften vuran bir kitap.



ISBN 978-975-08-2674-0
6 TL
9 789750 826740